

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 66, folketingsåret 2001-02, 1. samling (se Folketingstidende 2001-02, 1. samling, tillæg A side 1230 og 1232). Beslutningsforslaget nåede ikke at blive førstebehandlet på grund af folketingsvalget.

Enrumsanbringelse betyder i realiteten en skærpeelse af den straf, domstolene har idømt den pågældende, og derfor mener forslagsstillerne principielt, at alle enrumsanbringelser burde kunne indbringes for en dommer. Hermed tilslutter Enhedslisten sig høringsvaret fra Advokatrådet og Landsforeningen af Beskikkede Advokater, som bl.a. i denne sag erklærede sig enige med mindretallet i Straffelovrådet i forbindelse med behandlingen af straffuldbyrdsloven, jf. love nr. 432 og 433 af 31. maj 2000 (lovforslag nr. L 145/L 146, folketingsåret 1999-2000, Folketingstidende, forhandlingerne side 3842, 8438, 8747 og 8748, till. A side 3632, 3808 og 3925, till. B side 1237 og 1393 og till. C side 845 og 865).

Da dette næppe er politisk muligt, og da der er flere eksempler på, at indsatte er blevet anbragt i enrum i årevis, nøjes forslagsstillerne med at foreslå, at alle enrumsanbringelser på over 3 måneder i træk eller over 6 måneder inden for et år skal kunne indbringes for domstolene. Hermed tages udgangspunkt i den »længstetid« på 3 måneder for anbringelse af varetægtsfængslede i isolation, som trådte i kraft 1. juli 2000, jf. lov nr. 428 af 31. maj 2000 (lovforslag nr. L 14, folketingsåret 1999-2000, Folketingstidende, forhandlingerne side 498, 6607, 6991 og 8202, till. A side 133 og 214, till. B side 479, 582 og 702 og till. C side 715).

Udelukkelse fra fællesskab kan have de samme psykiske konsekvenser for den indsatte som isolation

har for den varetægtsfængslede. Disse psykiske konsekvenser er veldokumenterede. Af den betænkning, der førte til vedtagelsen af lov nr. 428 af 31. maj 2000, og som indeholdt en række stramminger af bestemmelserne om isolation, fremgår det klart, at isolation sammenlignet med ikke-isolation indebærer en belastning og risiko for forstyrrelse af det psykiske helbred. Der henvises til Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1358 om varetægtsfængsling i isolation.

Som et led i arbejdet med betænkningen fik Strafferetsplejeudvalget lavet en videnskabelig undersøgelse om virkningerne af anbringelse i isolation. Uddrag af undersøgelsen, der blev offentliggjort i 1994, og som går under navnet »Isolationsundersøgelsen«, er medtaget som bilag til Strafferetsplejeudvalgets betænkning. Isolationsundersøgelsen viste, at det ikke kan forudsiges, hos hvem eller hvornår en eventuel forstyrrelse af det psykiske helbred indtræder. Risikoen for forstyrrelser er den samme under hele isolationsforløbet uanset den tidsmæssige udstrækning. Dog indebærer en længerevarende isolation, at den pågældende i længere tid er udsat for belastning og risiko for skade. Vurderet for et samlet isolationsforløb bliver risikoen for skade dermed større ved en længerevarende isolation som følge af den længere risikotid.

Det er rigtigt, som det fremgår af justitsministerens svar på spm. nr. S 3781 (folketingsåret 2000-01, Folketingstidende, forhandlingerne side 10130), at formålet med enrumsanbringelse er et andet end formålet med isolation. Dette ændrer dog ikke ved, at konsekvenserne for den indsatte er de samme ved enrumsanbringelse som ved isolation, og at et sådant indgreb har særligt indgribende betydning for den indsatte i lighed med f.eks. indsættelse i straffacelle, som kan indbringes for en domstol efter 7 dages anbringelse.